

Nagy-Körös, December 4, 1853.

Kedves Domokos!

Remélem, azóta már megtapta válasszatát előbbi leveleire, ha csak minden földi postta nem esige is nem biga, azért hát edupán a két utolsó, va' frontkoron, különösen a legutolsóra.

Ha feltevérolam annyi psychológiát, hogy álmai orragába be tudok pillantani, s hogy iszrevessem a neves dicsovágyat, mely nélkül semmi magasztos nem jó leve a föld kerékse, gen: bírást felteheti, semel pro semper, azt is, hogy szívebe ipen így képes vagyok beku, tudatni, s egy perig sem kételkedem a fives ragaszkodásról, mellyel irántam viselkedik. Akért levelein elkesébet ne telajdonítsa hi, degsignek, kicsinylésnek, vagy akarmi egyéb, nek olykor halmozottabb munkán, olykor né, mi restségen kívül. Az igaz, hogy mostanában gyakorta szenvedek fejemmel, de ez nem olyan akadály, hogy leveleirőnket felfüggeszsem, legfőlebb neha sunyasa' lett.

Taray felől írt, sorai, megvallom, kellemet, lenül érintettek. Ő nekem jó barátom volt, de ha nem lett volna is, tudom méltánylani érdemeit. Ő korának hü képviselője a magyar költészetben, hantja nem egy keblet gyujta hon, fiú érzésre, s ha talán az általános mértéket meg nem iiti is (mellyikünk dicsekketik ex, nel?) kora szempontjából fogva fel, becsületesen, besölté helyét, s pályája koránt sem Fiske,

1889. december 1. Nagy-Tóth - gyűjt.

Kérem bocsánatot!

len. Ezt nem lehet, nem szabad feleltünk, edes
Domokos, különben, mindent a mostani szempont,
böl mérve, igaztalanok lettünk, s az elődök
müködévére kicsinyteliséggel fogunk tekinteni; épen úgy
mint ama ifjú költő, ki Vörösmartyról így nyilat,
korolt: „gondolom, az öreg is is megbánja már a
„kuckóban” hogy annyi ostobaságot önkéirskált.” Ez
triként, miért mondják, a „Hauer” eszéjében, mondta
pedig a jelenkor „uralkodó planetája” Kálmán uffi.
Néha meg nagy kérdés, ha valjon a mostani
szempont helyes mérő-e, azért hogy korunk is „
létszám leginkább meg látszik felelni.”

Mostan küldött verseiről nem beszéllek sokat,
csak rövid szóval mondok ki véleményemet.
A képrelehet: úgy látszik, kedélyből fakadt, szelid bizomgal
ömlött el rajta, melyet megkavar az a kép, midőn az égből
letáncolt rabnak (?) mondatik, melynek keretből fegyveret,
a vállainak kitékerlek. E képet, a maga helyen sem uerőnem
jükerültnek s nem látszik mondani: itt az egésznek szon,
deségét xavaga. Egy kölgynek. Azt hinné az ember, parodia.
Vagy tán az is? Ha parodia, nem jó, mert komolynak lát,
jék; ha komoly, nem jó, mert parodiának látszik.
Csáng, s bátya falon, átör! Ha csak kéhai Simon krónika,
jár a nem exelot, hol Milla Aquileját nyereggel kö.
wültraktán, s e hatumart felgyújtatván, ettől a bátya
elolvad s leowelik. „S kibírja keble?”... tehát a nő
per maga beszél, a költő pedig per te gombáskodik?
Keretek remény nélkül.... tagadhatlanul egyike
jobb verseinek: de ugyadé kérdés, ha néhol nem

csap-e át a dagályba. Scavolaról a mártírok,
na, ezekről a Krisztusra; talán még is nagy a
salto mortale? Az ellentét sajnos van tartva,
ext et kell ismerne; de a hasonlat, kivált a
Jézusnál, merék. De gyönyörű itt "En, mint hajó
az okeánon" Ellenkerőleg pöföd a következő:
"Joglyát, a kint, im megrepedve
kebleme dalban borsánya el."

Bekárom erítkező érveit, együtt levelemet is.
Ezen áldja meg, édes jó Domokos, írjon sok és szép
verset, v örveidestene meg arokkal

Önkinte barátság
Aranyt

